

Textos propostos polo Grupo de Traballo para a preparación das PAAU

AGOSTIÑO DE HIPONA TEXTO 1

Sermón 43, 3-4

O home foi creado a imaxe de Deus.

3. A Deus debémoslle ser o que somos. E posto que somos algo, de quen o temos senón de Deus? Pero están tamén os paus, están as pedras, de quen o teñen senón de Deus? Logo que temos nós ademais? Non teñen vida os paus e as pedras, pero nós vivimos. Pero aínda o mesmo feito de vivir é algo que nós temos en común coas árbores e os arbustos. E así dise tamén que as vides viven. Pois se non vivisen, non tería sido escrito "Matou as súas vides coa sarabia". Viven, cando están verdes; secan, cando morren. Pero esa vida non ten a facultade de sentir. Que temos nós ademais? Temos a facultade de sentir. Coñecidos son os cinco sentidos do corpo. Vemos, oímos, ulimos, gustamos, e co tacto por todo o noso corpo distinguimos o brande e o duro, o áspero e o suave, o quente e o frío. Temos polo tanto cinco sentidos. Pero isto teñen tamén as bestas. Logo nós temos algo máis. Mais se consideramos, irmáns meus, todo iso que hai en nós, como acabamos de enumerar, canto agradecemento por isto, cantas loanzas lle debemos ao Creador! Non obstante, que temos ademais? Intelixencia, razón, discernimento, o que non teñen as bestas, nin o teñen os paxaros, nin o teñen os peixes. Nisto fomos creados á imaxe de Deus. E así, alí onde narran as Escrituras como fomos creados, engádese que non só se nos antepoña aos animais, senón tamén que se nos outorgue preeminencia sobre eles, isto é, que estes sexan sometidos a nós: fagamos, di, o home á imaxe e semellanza nosa, e teña poder sobre os peixes do mar e as aves do ceo e sobre todos os animais e serpes que andan pola terra. De onde lle vén este poder? Por ser a imaxe de Deus. E de aí que se lle diga a algúns como reproche: Non sexades coma o cabalo e o mulo, que non teñen entendemento. Pero unha cousa é o entendemento, outra a razón. Pois temos razón xa antes de que entendamos, pero non podemos entender se non temos razón. É polo tanto [o home] un animal dotado de razón, ou para dicilo mellor e máis rapidamente, un animal racional, que posúe a razón por natureza, que xa ten razón antes de que entenda. E por iso quere entender, porque é superior debido á razón.

A fe busca o entendemento

4. Polo tanto esta avantaxe que temos sobre as bestas debemos cultivala en nós ao máximo, e volver esculpila en certo modo, e reformala. Pero, quen podería facelo, senón o artífice que a formou? Puidemos deformar en nós a imaxe de Deus, reformala non podemos. Temos pois, resumindo todo brevemente, a mesma existencia que os paus e as pedras, vida coma as árbores, facultade de sentir coma as bestas e facultade de entender coma os anxos. E así distinguimos cos ollos as cores, cos oídos os sons, co nariz os cheiros, co gusto os sabores, co tacto as calores, co intelecto as maneiras de obrar. Todo home quere entender; ninguén hai que non o queira; non todos queren crer. Dime un home: "Entenda eu para que poida crer". Respóndolle: "Cre para que poidas entender". E xa que naceu entre nós unha controversia tal, por así dicilo, cando me dixo un "Entenda eu para que poida crer", e eu respondinlle: "mellor cre para que poidas entender", vaíamos con esta

controversia onda o xuíz e ningún dos dous presuma que a sentenza caerá da súa parte. A que xuíz iremos? Se examinamos a tódolos homes, non sei a que outro xuíz podemos atopar mellor que ao home polo cal Deus fala. Non vaiamos, pois, neste asunto e controversia, aos autores profanos, non sexa o noso xuíz un poeta, senón un profeta.

AGOSTIÑO DE HIPONA; *Sermón 43, 3-4*

TOMÉ DE AQUINO TEXTO 1

Suma contra os xentís, lib. 1, cap 7n. 1-3

En canto a que a verdade da razón non é contraria á verdade da fe cristiá Malia que a citada verdade da fe cristiá exceda a capacidade da razón humana, aínda así, aquelas que son inspiradas pola razón de xeito natural, non poden ser contrarias a esta verdade.

Pois o que é innato á razón por natureza é evidente que é extremadamente veraz, ata tal punto que non é posible pensar que sexa falso. E tampouco é lícito crer que é falso o que se ten a partir da fe, logo de ser confirmado de maneira tan evidente por Deus. Así pois, xa que só o falso é contrario ao verdadeiro, como se demostra claramente ao examinar as súas definicións, é imposible que a citada verdade da fe sexa contraria a estes principios que a razón coñece por natureza.

Así mesmo, o que é infundido polo docente na alma do discípulo contén o saber do mestre, a non ser que ensine de xeito ficticio, o que non é lícito dicir de Deus. E o coñecemento dos principios que nos son coñecidos por natureza foi inspirado en nós por Deus, xa que el mesmo é o autor da nosa natureza. E tamén a divina sabedoría contén estes principios. E así, todo o que é contrario a estes principios, vai en contra da divina sabedoría. Pois ben, isto non é posible de Deus. Logo, o que se obtén da revelación divina mediante a fe non pode ser contrario ao coñecemento natural.

TOMÉ DE AQUINO; *Suma contra os xentís, lib. 1, cap 7n. 1-3*

TOMÉ DE AQUINO TEXTO 2

Suma teolóxica; I^a-II^a q.90a.2 Sermón 43, 3-4

Debe dicirse, respondo, que, como se dixo, a lei pertence a aquilo que é o principio dos actos humanos, pois é disto regra e medida. Pero así como a razón é o principio dos actos humanos, así hai tamén na propia razón algo que é o principio do que atangue a todo o demais. De aí que a lei deba referirse principalmente e sobre todo a isto. E o primeiro principio na orde operativa, do que se ocupa a razón práctica, é o fin último. E o último fin da vida humana é a felicidade ou benaventuranza, como foi exposto anteriormente. De aí que a lei deba velar sobre todo pola orde que hai na benaventuranza. Ademais, ao ordenarse toda parte ao todo como o imperfecto ao perfecto, un só home é parte da comunidade perfecta, é necesario que a lei vele propiamente pola orde cara á felicidade común. De aí que o filósofo, na citada definición das cousas legais, faga mención tanto da felicidade como da comunión política. Así di, no libro V da Ética, que falamos de cousas legais xustas cando procuran e conservan a felicidade e os seus particulares na participación política, pois a comunidade perfecta é a cidade, como se di no libro I da Política. Por outra banda, o que se manifieste en grao máximo en calquera tipo de xénero é o principio de todo o demais, e o demais manifestarase conforme á orde deste xénero, como o lume, que é o cálido en grao máximo, é a causa da calor nos corpos mixtos, que se din cálidos en tanto en canto participan do lume. De aí que, como a lei se fixa sobre todo conforme á orde cara ao ben común, calquera outro precepto sobre actos particulares non deba ter razón de lei senón é conforme á orde cara ao ben común. E por esta razón toda lei ordénase cara ao ben común.

TOMÉ DE AQUINO; Suma teolóxica, 1-2, q. 90. ar.2.